

Naziv originala:
Amanda Quick
WITH THIS RING

Copyright © by Jayne A. Krentz, 1998
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-440-5

Amanda Kvik

*Qvim
prstenom*

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Poglavlje 1

Mračni prozori prastare ruine nemo su upozoravali na narav gospodara kuće.

– IZ PRVOG POGLAVLJA KNJIGE *PROPAST*
GOSPOĐE AMELIJE JORK

Ludi Monah od Mankresta predao se teškim mislima dok je sedeo kraj vatre.

Kao da je stajao na ivici bunara i gledao u mračne vode melanholije. Još nije upao u njegove dubine, ali u poslednje vreme je povremeno osećao da mu se ravnoteža uznemiravajuće ljulja.

Mnogo godina je odolevao iskušenju da pomno posmatra senke. Naučne studije i podizanje dvojice živahnih sinova bez majke prilično su se pobrinuli da mu pažnja ostane usredsređena na mnogo važnije stvari.

Ali pre mesec i po dana njegov naslednik, Karlton, i mlađi sin, Vilijam, otišli su u Evropu na veliko proputovanje u društvu svog starog učitelja.

Ludi Monah od Mankresta se iznenadio kada je otkrio koliko su prostorije Mankrest Ebija bile prazne ovih dana. Sada je bio sam, izuzimajući odane sluge i velikog lovačkog psa, Elfa. Znao je da više ništa neće biti isto kada se Karlton i Vilijam vrate. Sa devetnaest i sedamnaest godina, njegovi sinovi su bili na pragu da postanu odrasli muškarci.

Snažni, inteligentni i nezavisni, mladi orlovi su bili spremni da polete svojim putem.

Znao je da mu je ta sklonost ka posmatranju senki bila u krvi, nasledio ju je od svojih predaka, od duge loze ljudi koji su pre njega nosili titulu grofa od Mankresta. Njih nekoliko bilo je zaslužno za taj nesrećni nadimak koji je pratio sve ostale: Ludi Monasi.

Ogroman lovački pas, koji je ležao opružen ispred vatre, promešklo se kao da je osetio gospodarevu uznemirenost. Zver je podigla svoju veliku glavu i zabrinuto pogledala Lia Drejka.

„Zbog oluje, Elfe. Sva ta energija ispunjava atmosferu elektricitetom. A to sigurno loše utiče na ljude mog temperamenta.“

Elf izgleda nije bio potpuno zadovoljan tim objašnjenjem, ali je, bez obzira na to, ponovo spustio glavu na ogromne šape. Na treperavoj svetlosti vatre metalne nitne na njegovom širokom kožnom okovratniku oko debelog vrata bacale su mutan odsjaj.

Lio je pažljivo pogledao srebrne šare na dlaci oko Elfove njuške. Nedavno je primetio slične iglice leda u tamnoj kosi posmatrajući svoj odraz u ogledalu dok se brijao.

„Šta misliš, Elfe, da li je moguće da starimo?“

Elf je ljutito uzdahnuo s blagim gnušanjem. Nije se zamarao da otvori oči.

„Hvala bogu na tome. Sad mi je lakše.“ Lio je uzeo skoro praznu čašu brendija sa obližnjeg stočića i otpio gutljaj. „Za trenutak sam se malčice zabrinuo.“

Vetar je napolju zavijao. U poslednjih sat vremena oluja je iskalila svoju opaku ljutnju na zidove prastare kamene opatije koja je bila dom Ludim Monasima generacijama unazad. Munje su u daljini još uvek sevale, osvetljavajući biblioteku sablasnim sjajem, ali najgore je prošlo. Mahnitost nevremena je slabila.

Lio je razmišljao o činjenici da njegova skorija istraživanja o misterioznim znanjima drevnih civilizacija nisu više bila dovoljna da mu skrenu misli s mračnih voda bunara.

„Pre će biti da je problem u tome što je previše, a ne premalo istraživanja, Elfe. Možda je vreme da ponovo lovimo zajedno.“

Elf se složio sa ovim predlogom jednim udarcem repom.

„Nažalost, mesecima nismo imali zanimljiv plen u okolini.“ Lio je iskapio brendi. „Ipak, moram da pronađem nešto da me zabavi ili ću najverovatnije završiti kao jedan od likova iz onih jezovitih romana koji su toliko popularni u bibliotekama.“

Elf je podigao jedno uvo. Lio je znao da su psa, čak i manje nego njega, zanimale priče o ljubavi, stravi i mračnim misterijama, koje su bile poznate kao „strašni“ romani.

„Mogu da vidim sebe kako se noću šunjam iz jedne prazne i oronule sobe pune paučine u drugu, u potrazi za utvarama i čudesnim duhovima i senkama. A sve to dok čekam da mi padne šaka prelepa, bespomoćna heroina.“

Pomisao na prelepu, bespomoćnu heroinu u njegovim rukama nije mu nimalo popravila raspoloženje. Istina, u svojim rukama veoma dugo nije imao nikakvu ženu, bila ona bespomoćna ili ne.

Možda je ta nemila okolnost i bila uzrok njegovog večerašnjeg nemira.

Bacio je pogled ka policama prepunim knjiga. Ništa ga nije privuklo. Dosada mu se izgleda uselila pod kožu. Razmišljao je da ponovo napuni čašu.

Elf se pomerio i podigao glavu. Ovoga puta nije gledao Lea. Pažnja mu je bila usredsređena na prozor biblioteke.

„Da li i tebe oluja čini nespokojnim? Viđao si i gore.“

Elf ga je ignorisao. Pas je lagano ustao i nekoliko trenutaka je stajao u mestu. Zatim je otišao do prozora. Njegove velike šape nisu stvarale nikakav zvuk na orijentalnom tepihu.

Lio se namrštio na Elfov oprezan stav. Neko je prilazio Mankrest Ebiju. Usred noći, u jeku najgoreg prolećnog nevremena.

„Nemoguće“, rekao je Lio. „Niko se ne bi usudio da dođe ovde bez mog poziva. A nisam uputio nijedan još otkad sam pogrešio i pristao da se vidim da onim idiotom Gilmartinom prošlog meseca.“

Napravio je grimasu kada se prisetio kratke posete. Čarls Gilmartin je tvrdio da je naučnik, ali se pokazao kao šarlatan i budala. Lio nije tolerisao ni jedne ni druge. Palo mu je na pamet da je istinski žudeo za inteligentnim društvom nakon što je protraćio jedva i sekund s tim čovekom.

Još jedna udaljena munja je obasjala noćno nebo. Nije je pratila grmljavina, već prigušeno klopavanje točkova kočije po kamenim pločama u dvorištu ispred kuće.

Neko se zaista drznuo da nenajavljen dođe u opatiju.

„Do đavola.“ Lio je obmotao prste oko krhkog vrata kristalne flaše i nasuo još brendija u čašu. „Ko god da je, sigurno očekuje da mu ponudim utočište za noćas, Elf.“

Elf je nemo gledao kroz prozor.

„Finč će ga se otarasiti.“

Finč je počeo da radi u opatiji kada je Lio bio dečak. Imao je prilično iskustva u odvrćanju neželjenih posetilaca. Legenda Mankresta je govorila da su Ludi Monasi bili poznati po negostoljubivosti. U pričama o njihovim lošim manirima bilo je više od trunke istine. Gospodari Mankrest Ebija negovali su dugu tradiciju izbegavanja onih koji su pretili da im dosađuju. Takvo ponašanje nije doprinelo njihovom aktivnom društvenom životu.

Elf je tiho zarežao. Lio je primetio da to nije bilo njegovo uobičajeno upozoravajuće režanje. Više je zvučalo kao izraz pseće znatiželje.

Napolju, kočija se zaustavila. Kopita su poigravala po kamenju. Čuli su se glasovi iz pravca štala. Kočijaš je vikao, tražeći pomoć oko konja.

„Mrdni malo, čoveče. U kočiji je ugledna dama i njena sluškinja. Biće im potrebna vatra i pristojna hrana. Požuri sada. Proklete munje su uzjogunile konje.“

Lio se ukočio. „Dama? O čemu on to, do đavola, govori?“

Elf je nastavio da netremice gleda kroz prozor načuljenih ušiju.

Lio je nevoljno spustio čašu s brendijem, ustao i prišao prozoru. Stao je pored Elfa i spustio ruku na njegovu krupnu glavu. Sprat niže, dvorište opatije bilo je poprište neuobičajene živosti.

Svetiljke na kočiji otkrivala su obrise malog, blatnjavog vozila. Iz štala su izašla dva konjušara noseći fenjere kako bi preuzeli zapregu. Kočijaš, umotan u dugačak kaput, sišao je sa svog mesta i otvorio vrata na kabini.

„Koje god da su, sigurno su zalutale“, rekao je Lio Elfu. „Finč će ih uskoro usmeriti gde treba i poslati na put.“

Ispod njih, Finč se pojavio na prednjim stepenicama opatije. Stari batler je očigledno uživao u kuhinji. Nosio je ostatke parčeta sira.

Slobodnom rukom je brzo zakopčavao sako oko pozamašnog stomaka. Finč je ubacio poslednji zalogaj sira u usta, te je počeo da maše rukama. Reči su mu bile nekako prigušene zbog zalogaja u ustima i zatvorenog prozora, ali Lio je uspeo da ih razazna.

„Šta je sad ovo?“ Sišao je niz stepenice. „Šta vi mislite ko ste kad stižete bez najave u ovo doba?“

Pokrenut sve većom znatiželjom, Lio je otvorio prozor kako bi čuo jasnije. Kiša je skoro prestala, ali naleti vetra su nosili dovoljno vlage da mu se pokvasi kosa. Elf je gurnuo njušku kroz prozor kako bi omirisao noćni vazduh.

„Imate posetu, čoveče.“ Kočijaš je pružio ruku kako bi pomogao putniku iz kočije.

„Ovo je dom grofa od Mankresta“, objavio je Finč. „On ne očekuje posetioce. Sigurno ste došli na pogrešnu adresu.“

Pre nego što je kočijaš mogao da odgovori, neka žena čije je lice bilo zaklonjeno kapuljačom ogrtača, izašla je iz kočije. Očigledno nije bila zastrašena Finčevim neljubaznim dočekom.

„Naprotiv“, rekla je hladnim, odlučnim glasom koji nije dozvoljavao raspravu. „Mankrest Ebi jeste naše odredište. Budite ljubazni i obavezite njegovo gospodstvo da ima goste. Ja sam gospođa Beatris Pul. Sa mnom je moja sluškinja. Očekujemo da ćemo prenoćiti ovde.“

Finč se ispravio u svojoj punoj visini. Nadvisio je Beatris Pul, koja nije bila, kako je Lio primetio, naročito visoka. Međutim, ono što joj je nedostajalo u građi, nadoknadila je zapovedničkim stavom na koji bi i Velington bio ponosan.

„Njegovo gospodstvo ne prima nepozvane goste“, odsekao je Finč.

„Gluposti. Mene će primiti.“

„Gospođo...“

„Uveravam vas, neću otići dok ne razgovaram s njim.“ Beatris je pogledala u unutrašnjost kočije. „Hajde, Sali. Dovoljno dugo smo trpele oluju. Ovakvo nevreme je možda veoma dobro za strašan roman, ali je krajnje nezgodno u pravom životu.“

„To jeste tačno, gospojo.“ Prsata, krupna žena je prihvatila pruženu ruku i izašla iz kočije. „Nije dobra noć ni za čoveka ni za zver, *n'est-ce pas?*“

Lio je podigao obrve na bolno grozan francuski. Bio je voljan da se opkladi da ko god bila ta Sali, nije provela više od jednog sata u Francuskoj.

„Uskoro ćemo biti na toplom i suvom“, rekla je Beatris.

„Stanite.“ Finč je raširio ruke kako bi onemogućio prilaz prednjim stepenicama. „Ne možete se tek tako same pozvati u Mankrest Ebi.“

„Sasvim sigurno nisam prešla ovoliki put da bih bila odbijena“, obavestila ga je Beatris. „Moram da obavim neki posao sa Njegovim gospodstvom. Ako nećete da nas uvedete u kuću kako treba, budite toliko dobri da se sklonite u stranu.“

„Njegovo gospodstvo ovde izdaje naređenja“, rekao je Finč pretećim glasom.

„Prilično sam ubeđena da kad bi znao šta se ovde dešava, odmah bi naredio da nas pozovete u kuću.“

„To jedino pokazuje koliko malo poznajete Njegovo gospodstvo“, brzo je uzvratio Finč.

„Čula sam da je grof od Mankresta poznati ekscentrik“, rekla je Beatris. „Ali odbijam da poverujem da bi poslao dve bespomoćne, bezazlene, iznurene žene u razjapljene čeljusti ovog užasnog nevremena.“

„Dama se prilično dramatično izražava, zar ne?“ Lio je nesvesno počeošao Elfove uši. „Nešto mi govori da naša gospođa Pul nije ni bespomoćna ni bezazlena. A čini se da nije ni naročito iscrpljena.“

Elf je mrdnuo jednim uvetom.

„Koja god dama da se usudi i nepozvana dođe u Mankrest po ova-kvoj noći u pratnji samo svoje služavke, nije nedužan cvet.“

Elf se pomerio i prišao bliže otvorenom prozoru.

Finč se raširenih ruku povlačio uz stepenice. „Gospođo, insistiram da se vratite u kočiju.“

„Ne budite smešni.“ Beatris je išla ka njemu sa odlučnošću jednog vojnog generala.

Lio se blago osmehnuo. „Jadni Finč nema šanse, Elfe.“

„Vidite.“ Očaj se uvukao u Finčev glas. „Na kraju sela nalazi se jedna krčma. Tamo možete provesti noć. Ujutru ću obavestiti Njegovo gospodstvo da želite da razgovarate s njim. Ako se složi, obavestiću vas.“

„Noć ću provesti pod ovim krovom, kao i ovo dvoje mojih prati-oća.“ Mahnula je rukom ka kočijašu. „Odvedite Džona u čiste, suve

prostorije. Takođe će mu trebati vrč piva i toplo jelo. Bojim se da je hrabri čovek dobro nadrljao za vreme ove neprijatne vožnje. Ne želim da se prehladi. Moja sluškinja će, naravno, ostati sa mnom.“

Kočijaš se pobedonosno iscerio Finču. „Za mene ništa posebno, kao što znate. Nekoliko komada šunke, malo pite od jegulje, ako vam je pri ruci, i pivo. Mada sam više za puding.“

„Postarajte se da dobije puding i sve ostalo što želi.“, rekla je Beatris. „Zasluzio je nakon onog nesrećnog susreta sa drumskim razbojnikom.“

„Drumskim razbojnikom?“ Finč je buljio u nju.

„Beše to mlogo grozan doživljaj.“ Sali je stavila ruku na vrat i primetno se stresla. „Takvi zlikovci ne prezaju da pokradu nevine žene kô što smo gospoja i *moi*, s'vataš. Prokleta sreća je da nismo bile...“

„To je dovoljno, Sali“, Beatris je brzo prekinula. „Nema potrebe dodavati priči još melodrame. Obe smo prošle bez ikakvih ružnih posledica.“

„Kakva je to priča o drumskom razbojniku?“ Finč je želeo da zna. „Na Mankrestovoj zemlji nema drumskih razbojnika. Niko se ne bi usudio da dođe ovde.“

„Da, kakav drumski razbojnik?“ ponovio je Lio tiho. Nagnuo se kroz prozor.

„Lopov nas je napao s druge strane reke“, objasnila je Beatris. „Odmah iza mosta. Užasan soj. Sreća da sam imala pištolj kod sebe, a i Džon je bio naoružan. Uspeli smo da ga obeshrabrimo.“

Kočijaš se iscerio ka Finču. „Zlikovac mene nije ni primetio, znate. Gospoja Pul mu je dobro uterala stra' u kosti. Čini mi se da se nikada nije suočio s damom koja ima pištolj. Možda će razmisliti dva puta pre nego što opljačka sledeću kočiju.“

Finč je zanemario nevažne detalje. „Ako vas je napao s druge strane reke, onda nije na Mankrestovoj zemlji.“

„Ne vidim šta to menja“, rekla je Beatris. „Razbojnik je razbojnik.“

„Sve dok se drži podalje od Mankrestove zemlje, neće biti potrebe da Njegovo gospodstvo brine o tom problemu“, istakao je Finč.

„Baš je to dobro za Njegovo gospodstvo“, rekla je Beatris.

„Gospođo, izgleda da ne razumete situaciju“, odsečno je odgovorio Finč. „Njegovom gospodstvu je naročito stalo do pojedinih stvari.“

„Kao i meni. Pošto se pobrineš za Džona, pošalji za mene i Sali poslužavnik s vrućim čajem i nekom hranom. Kada se osvežimo, sastaću se sa Njegovim gospodstvom.“

„E pa sada, stavi flašu džina na taj poslužavnik, *s'il vous plaît*“, rekla je Sali. „U lekovite svrhe.“

Beatris je podigla skute i pokušala da zaobiđe Finča. „Da li biste bili dobri da se sklonite s puta?“

„Mankrest Ebi nije prokleta krčma, gospođo Pul“, prasnuo je Finč.

„Zbog čega će usluga i hrana biti mnogo bolje nego u onoj krčmi u kojoj smo bili prinuđeni da odsednemo prošle noći. Budite ljubazni i obavestite Njegovo gospodstvo da ću za pola sata biti spremna da se sastanem s njim.“

Baš u tom trenutku vetar je oduvao kapuljaču Beatrisinog ogrtača i sklonio je sa njenog lica. Lio je prvi put video njeno lice obasjano svetlošću koja je dolazila kroz otvorena vrata na kući.

Pre nego što je Beatris vratila kapuljaču na glavu, mogao je da jasno da razazna profil sačinjen od visokog, inteligentnog čela, istaknutog nosa i elegantno zaobljene vilice. Bila je u kasnim dvadesetim, opasno blizu tridesetih, zaključio je, i vešto je koristila svoj urođeni talenat za naređivanje. Definitivno iskusna žena. Od one sorte koja uvek istera svoje.

„Da kažem Njegovom gospodstvu da ćete se sastati sa njim za pola sata?“ Finč se pogurio i spustio glavu kao da je bik koji se sprema da napadne. „Niko ne naređuje Njegovom gospodstvu kao da je on prokleti sluga, gospođo.“

„Nebesa, ne bih ni pomislila da izdajem naređenja grofu od Mankresta“, rekla je Beatris blago. „Ali pomislila sam da bi Njegovo gospodstvo želelo da primi obaveštenje o događajima pod njegovim krovom.“

„Tvrđim vam, gospođo, da Njegovo gospodstvo ima načine kako dolazi do saznanja o onome što se dešava u njegovoj kući i na Mankrestovoj zemlji“, rekao je Finč zloslutno. „Načine koje obični ljudi ne mogu da shvate, ako me razumete.“

„Pretpostavljam da mislite na one zanimljive glasine koje se tiču sklonosti njegovog gospodstva da se bavi natprirodnim stvarima. Lično ne verujem ni u jednu reč od toga.“

„Možda bi trebalo, gospođo. Radi vašeg dobra.“

Beatris se nasmejala. „Ne pokušavajte da me uplašite, moj dobri čoveče. Gubite vreme. Ne sumnjam da lokalni seljani uživaju u tim pričama. Ali sebe smatram stručnjakom za te stvari, te ne verujem ni malo u gluposti koje sam čula.“

Lio se namrštio. „Stručnjak? Šta li je, do đavola, mislila pod tim, pitam se.“

Elf je onjušio vazduh.

U dvorištu, Beatris je očigledno došla do ivice strpljenja. „Sali, ni trenutak više nećemo stajati napolju. Hajde da uđemo unutra.“

Krenula je brzinom koja je iznenadila Finča.

Lio je gledao, nevoljno joj se diveći, kako je hitro zaobišla batlera. Proletela je kraj njega, popela se uz stepenice i nestala kroz vrata u hodnik. Sali ju je pratila u stopu.

Finč je otvorenih usta gledao za njima.

Kočijaš ga je saosećajno potapšao po ramenu. „Nemoj da kriviš sebe, čoveče. Za ovo kratko vreme koliko sam u njenoj službi, otkrio sam da je gospoja Pul kao prirodna sila. Kad jednom nešto naumi, najbolje što možeš da uradiš je da joj se skloniš s puta.“

„Koliko si dugo s njom?“ pitao je Finč bezizražajno.

„Unajmila me je juče ujutru da je dovezem do Mankresta. Ali i to je dovoljno dugo da saznam mnogo o dotičnoj dami. Jedna stvar koju mogu da kažem o njoj jeste da za razliku od većine otmenog sveta, ona brine o svom osoblju. Dobro smo jeli usput. I nikada ne viče i ne psuje čoveka kao neki koje bi' mogô da navedem.“

Finč je buljio u prazne stepenice. „Moram nešto da preduzmem. Njegovo gospodstvo će pobesneti.“

„Da sam na tvom mestu, ne bi' se sekirao zbog gospodara“, rekao je kočijaš veselo. „Gospoja Pul će ga srediti, čak i ako je na neki način malo čudan.“

„Ne poznaješ Njegovo gospodstvo.“

„Ne, ali kao što sam rekao, znam ponešto o gospoји Pul. Tvoj Ludi Monah će upoznati sebi ravnu.“

Lio je koraknuo unazad i zatvorio prozor. „Kočijaš je možda u pravu, Elfe. Pametan čovek bi bez sumnje uložio veliki oprez u bilo kojoj vrsti posla sa opasnom gospođom Pul.“

Elf je napravio pseći ekvivalent sleganju ramenima i vratio se do ognjišta.

„Pitam se zašto li je došla ovde.“ Lio je prošao rukom kroz vlažnu kosu. „Pretpostavljam da postoji samo jedan način da saznam odgovor na to pitanje.“

Elf, kao i obično, nije odgovorio. Smestio se ispred vatre i zatvorio oči.

Lio je uzdahnuo kad je pozvonio Finču da dođe. „Ne sumnjam da ću zažaliti zbog ovoga. Ali gledano sa vedrije strane, veće obećava da će postati prilično zanimljivije nego što je to bilo pre sat vremena.“

Beatris je otpila dobar gutljaj vrelog čaja koji se pušio. „Divno. Ovo je baš okrepljenje kakvo mi je bilo potrebno.“

Sali je gledala sadržaj poslužavnika koji je služavka donela iz kuhinje. „Nema prokletog džina.“ Streljala je pogledom nesrećnu devojkicu. „Je l', ti, gde je moj džin?“

Služavka se trgnula. „Kuvarica je poslala malo svog džina. U boci je.“

„U ovoj otmenoj maloj flaši?“ Sali je sumnjičavo gledala malu, kristalnu, ukrašenu flašu za piće. „Valjda će da bude dosta.“ Sipala je sebi pozamašnu dozu i progutala je pola u jednom gutljaju. „*Mais oui.*“

Uz ogromno olakšanje, služavka je prionula da ređa tost i parčice hladne pite od ribe.

„Sto đavola.“ Sali je još jednom gucnula iz čaše i sručila se na stolicu ispred vatre. „Mislila sam da nikada nećemo stići ovde, gospoja. Uz onog razbojnika i oluju. Pomislio bi čovek da su se neke vražje natprirodne sile urotile da nas drže podalje od ovog mesta, *n'est-ce pas?*“

„Ne budi smešna, Sali.“

Posuđe na poslužavniku za čaj glasno je zazveckalo. Beatris je čula tih, uplašen uzdah.

„Oh“, prošaputala je služavka. „Izvin'te, gospoja.“

Beatris je pažljivo pogledala devojkicu i shvatila da je veoma mlada. Najviše je imala šesnaest godina. „Da li nešto nije u redu?“

„Ne, gospoja.“ Služavka je brzo namestila tanjire i ispravila teglu sa džemom. „Sve je u redu.“

Beatris se namrštila. „Kako se zoveš?“

„Alis, gospoja.“

„Izgledaš kao da si upravo videla duha, Alis. Jesi li bolesna?“

„Ne. Časna reč, gospojo.“ Alis je nervozno obrisala ruke o kecelju.

„Zdrava sam kô dren, što bi moja mama rekla. Stvarno jesam.“

„Drago mi je što to čujem.“

Sali je pomno gledala u Alis. „Ako mene pitate, izgleda da se prepala na mrtvo ime.“

Alis se ponosno ispravila. „Ne plašim se ničega.“

„Au kontra“, rekla je Sali sva važna.

„*Au contraire*“, promrmljala je Beatris.

„*Au contraire*“, ponovila je sluškinja poslušno. Alis je sa velikim zanimanjem posmatrala Sali. „Kuvarica kaže da si ti otmena, francuska sluškinja. Je l' to tačno?“

„*Absolument*.“ Sali je sijala od ponosa. „Tamo u Londonu sve fine dame više vole da unajme francuske sluškinje, kao što više vole francuske krojačice i šeširdžije i tako to.“

„Oh.“ Alis je bila prigradno iznenađena.

Beatris se namrštila. „Alis, ne plašiš se valjda reakcije tvog gospodara kad sazna za moju neočekivanu večerašnju posetu. Uprkos onome što je batler rekao, ne mogu da verujem da bi Njegovo gospodstvo krivilo posluhu zbog mog prisustva pod njegovim krovom.“

„Ne, gospojo“, rekla je Alis brzo. „Nije to. Radim ovde tek nekoliko nedelja, ali znam da Njegovo gospodstvo ne bi okrivilo mene zbog nečeg što nije moja greška. Svi znaju da je neobičan...“ Začutila je očigledno užasnuta svojim rečima.

„Neobičan“, Sali je brzo podstakla. „*Que c'est?*“

Alisino lice je poprimilo veoma jarku nijansu crvene boje. „Pa, on je jedan od Ludih Monaha. Moja mama mama kaže da su i njegov otac i deda bili takođe čudni, ali nisam mislila...“

Beatris se sažalila na nju. „Smiri se, Alis. Obećavam da neću reći Njegovom gospodstvu da si za njega rekla da je neobičan.“

Alis se trudila svim silama da popravi štetu. „Htela sam da kažem da svi na Mankrestovoj zemlji znaju da se Ludi Monasi brinu o svojim. Dobri su gospodari, gospojo.“

„Onda nema potrebe da se plašiš njegovog besa.“ Beatris se osmehnula. „Ali u slučaju da je neko u ovom domaćinstvu zabrinut zbog mog dolaska, budite uvereni da nameravam da u potpunosti objasnim sve

vašem gospodaru. Kada završim razgovor s njim, sve će se savršeno razumeti.“

Alisine oči su se raširile. „Ali, gospoja, on već razume. Mislim, on savršeno sve zna.“ Sali je streljala pogledom. „Šta, do đavola, 'oćeš da kažeš?“

Alis izgleda nije primetila omašku u govoru. Na njenom mladom licu mešali su se strahopoštovanje i uzbuđenje. „Čula sam kako je Finč rekao kuvarici da kada je otišao da obavesti Njegovo gospodstvo o vašem prisustvu, grof je već znao da ste stigle.“

„*Quel zapanjujuće*“, prošaputala je Sali.

Beatris se zabavljala. „Izvanredno.“

„Da, gospoja. To je najneverovatnija stvar. Finč kaže da je Njegovo gospodstvo znalo sve o vašoj poseti. Da ste došle čak iz Londona i da imate francusku sluškinju i da vas je razbojnik napao s druge strane reke. Čak je znao da hoćete sa de vidite s njim za pola sata.“

„Sa drumskim razbojnikom?“ pitala je Beatris ljupko. „Radije bih izbegla još jedan susret s njim ako je moguće.“

„Ne, gospoja“, rekla je Alis nestrpljivo. „S Njegovim gospodstvom.“

Grof je zaista uspevao da impresionira osoblje idejom da je svemoćan, pomislila je Beatris. „Nije valjda.“

Alis je potvrdno klimnula glavom. „Niko ne razume kako Njegovo gospodstvo može da zna takve stvari, ali kuvarica kaže da je to uobičajeno. Finč tvrdi da gospodar ima svoje načine.“

„Ah, da, načini Njegovog gospodstva.“ Beatris je ponovo otpila čaj. „Alis, žao mi je što ću te razočarati, ali sumnjam da je tvoj gospodar iskoristio natprirodne sposobnosti kako bi došao do zapanjujućih saznanja. Mislim da je mnogo verovatnije da je jednostavno otvorio prozor i nagnuvši se napolje čuo moj razgovor sa batlerom.“

Alis se ukočila, očigledno uvređena što je iko mogao da pomisli kako je grof uradio nešto tako prosto kao što je prisluškiivanje. „Oh, ne, gospoja. Sigurna sam da nije uradio tako nešto. Zašto bi, pobogu, on proturao glavu napolje po kiši?“

„Neobično ponašanje, zaista“, mrmrljala je Beatris. „Možda bismo mogli da se usudimo i pogađamo zašto je poznat kao Ludi Monah, hmm?“

Alis je bila poražena činjenicom da Beatris nije impresionirana grofovim misterioznim sposobnostima. Krenula je ka vratima. „Molim za izvinjenje, gospoja. Da li će vam trebati još nešto?“

„To je sve za sada“, rekla je Beatris. „Hvala, Alis.“

„Da, gospoja.“ Devojka je brzo izašla.

Beatris je sačekala da se vrata zatvore. Zatim je uzela parče tosta i zagrizla. „Mislim da zaista umirem od gladi, Sali.“

„*Moi*, takođe.“ Sali je merkala najveće parče riblje pite i viljušku. „Možete da se šalite sa pričom o drumskom razbojniku, gospoja. Ali, kunem se, srećne smo što smo žive. Videla sam mu pogled u očima. Gadan čovek.“

„Imale smo sreću što nam je kočijaš tako spretan. Džon nije paničio.“

„Ha.“ Sali je ubacila veliko parče pite u usta. „Svi kočijaši su isti. Neodgovorni, to su oni. I, uglavnom, pijani kô lordovi. Ne, vaš mali pištolj je prepao tog čoveka, ne Džon.“

„Znam da je ovaj put bio naporan, Sali. Hvala ti još jednom što si pristala da pođeš sa mnom tako iznenada. U ovo vreme nisam mogla da izvučem rođaku ili tetku iz grada. Pozvane su na veoma važnu večeru. A nisam želela da povedem moju sirotu domaćicu. Gospođa Česlin ne voli da putuje.“

Sali je slegnula ramenima. „Eto sada, ne brinite se. Mlogo mi je drago što sam imala priliku da vežbam francuski. Uskoro ću diplomirati na *Akademiji* i spremam se da tražim posô u velikom domaćinstvu. Mora moj akcenat da bude pravi, *n'est-ce pas?*“

„Tvoj akcenat je iz dana u dan sve bolji. Da li si izabrala novo ime?“

„Još uvek se razmišljam između nečeg prostog kao Mari i nečeg malo lepšeg. Šta mislite o Žaklin?“

„Veoma lepo.“

„*Mais oui*.“ Sali je podigla čašu sa džinom. „Onda neka bude Žaklin.“

Beatris se osmehnula. Srećom po Sali i njen užasan izgovor, bilo je veoma moderno zaposliti francusku sluškinju. Većina dama od stila bila je spremna da previdi sumnjivi akcenat trudeći se da pronađe takvu sluškinju. Istina je da jednostavno nije bilo dovoljno francuskih sluškinja, krojačica, ili modistkinja. Niste mogli biti previše izbirljivi.

Naravno, razmišljala je, ako neki od Salinih potencijalnih poslodavaca shvati da nije samo njen akcenat sumnjiv, već i cela njena prošlost,

stvari bi se više zakomplikovale. Sali i sve ostale žene koje su završile *Akademiju* imale su nešto zajedničko. Nekada su preživljavale od prostituisanja po londonskim najgorim bordelima.

Beatris i njena prijateljica Lusi Harbi – poznata svojoj klijenteli kao vrhunska francuska modistkinja, madam D'Arboa – nisu imale nameru da ponude jadnim ženama pomoć da pobegnu sa ulice. Suočene sa siromaštvom, obe su bile previše zauzete da spasu sebe da ne postanu guvernante da bi brinule o spasavanju drugih. Ali, kada su uspele u svojim novim zanimanjima, sudbina i činjenica da je Beatris parohova kćerka počele su da deluju.

Prva mlada devojka, koja je krvarila posle pobačaja, stigla je na zadnja vrata Lusine nove krojačke radnje samo mesec dana pošto je otvorena. Beatris i Lusi su je odnele na sprat u skućeni stan koji su delile. Kada je bilo sigurno da će devojka preživeti, počele su da smišljaju način kako da joj nađu novo zanimanje.

Ulaznica za bolji život bio je lažni francuski izgovor.

Preobraćanje mlade prostitutke u francusku sluškinju bilo je toliko uspešno da je stvorena ideja o *Akademiji*.

Prošlo je pet godina od te sudbonosne noći. Beatris je sada imala svoju malu kuću u gradu. Lusi, koja je zarađivala više od nje zahvaljujući bezobzirno skupim haljinama, udala se za bogatog trgovca tkaničarima koji je cenio njen poslovni talenat. Preselila se u lepu, novu kuću u skupom kraju grada, ali je nastavila da vodi svoj krojački salon kao madam D'Arboa.

Beatris i Lusi pretvorile su svoj stari stan iznad krojačke radnje u učionicu i zaposlile učitelja da podučava mlade žene osnovama francuskog jezika.

Ponekad bi se neke od njihovih učenica vratile na ulicu. Uvek nakon toga Beatrisino raspoloženje bi se pokvarilo. Lusi, mnogo praktičnija u ovome, gledala je na to sa filozofske strane. *Ne možeš spasiti svakoga.*

Beatris je znala da je njena prijateljica u pravu; ali ipak je u srcu bila parohova kćerka. Nije joj bilo lako da prihvati neuspeh.

Sali je posmatrala tamne kamene zidove u prostoriji. „Da l' mislite da na ovom mestu ima duhova, kao što je rekla krčmareva žena?“

„Ne, ne mislim“, rekla je Beatris odlučno. „Ali imam utisak da posluga Njegovog gospodstva dosta uživa u neobičnoj reputaciji njihovog gospodara.“

Sali se stresla. „Ludi Monasi od Mankresta. Da se čovek naježi, *n'est-ce pas?*“

Beatris se začudila. „Nemoj mi reći da zaista veruješ u neke priče koje nam je prošle noći ispričala krčmareva žena?“

„Podesne su da čovek ima noćne more. Sve te priče o vukovima, veštičarenju i strašvitim događajima u noći.“

„Sve je to glupost.“

„Onda zašto ste je pustili da nastavi sa tim skoro do ponoći?“ uzvratila je Sali.

„Mislila sam da je to zabavan način da prođe vreme.“

Sali nije znala ništa o pravom povodu mahnitog putovanja u divljine Devona. Po njenom mišljenju, Beatris je došla da poseti grofa od Mankresta zbog tajnog porodičnog posla. Što je, u biti, bila istina, pomislila je Beatris.

„Po glasu koji ga prati, mogao bi da izađe pravo iz nekog romana gospoje Jork.“ Još jedan drhtaj je protresao Salina puna nedra. „*Quel misterizno, n'est-ce pas?* Zadrhtim kao prut kad se setim onog plemića koji živi u buđavoj ruševini i spava u grobnicama i nikad ne izlazi po dnevnoj svetlosti.“

Beatris je bila iznenađena. „Hoćeš da kažeš da čitaš romane gospođe Jork?“

„Pa, ne znam još uvek baš dobro da čitam“, priznala je Sali. „Al' uvek ima nekog ko može da ih pročita naglas nama ostalima. Najviše volim ono kad dođe do duhova i krvavih prstiju koji mašu u mračnim prolazima.“

„Razumem.“

„Jedva čekamo novu knjigu gospođe Jork, *Zamak senki*. Rouz kaže da je njena gospodarica kupila primerak. Čim gospođa završi sa čitanjem, Rouz će da pozajmi knjigu i pročita je nama.“

„Nisam imala pojma da te zanimaju strašni romani.“ Blagi, poznati nalet zadovoljstva je prostrujao kroz nju. „Biće mi drago da ti pozajmim moju knjigu *Zamka senki*.“

Saline oči su se raširile od oduševljenja. „To je mlogo lepo od vas, gospojo Pul. Svi ćemo da budemo mlogo zahvalni.“

Ne toliko zahvalni kao ja, pomislila je Beatris. Uvek ju je obuzimalo oduševljenje kada bi saznala da neko uživa u romanima koje je pisala pod pseudonimom gospođe Amelije Jork. Međutim, nije otkrila Sali svoj tajni identitet spisateljice. Samo su Lusi i članovi njene porodice znali da piše i tako zarađuje za život.

Pratila je Salin pogled po sobi. Možda bi mogla da napravi neke beleške pre nego što ode. Ako ništa drugo, Mankrest Ebi je bio više nego živopisan. Debeli kameni zidovi, lučna vrata i, činilo se, beskrajni prolazi ispunjeni mrakom, sve to je stvaralo kuću koja bi se prilično dobro uklopila u neki njen roman.

Na putu ka svojim sobama, ona i Sali su prošle kroz dugačku galeriju ispunjenu brojnim umetničkim delima i antikvitetima. Grčke, rimske i zamarićanske statue sa neosetljivim kamenim licima piljile su iz raznih niša. Vitrine sa gomilom predmeta od keramike i antičkog stakla zauzimale su neobične ćoškove u hodnicima.

Osim što je bio naučnik, razmišljala je Beatris, Mankrest je očigledno bio i kolekcionar antikviteta.

Zatvorila je oči i dozvolila sebi da upije atmosferu starih kamenih zidova.

Spoznaja je potresla njen um. Za trenutak je mogla da oseti teret godina. Osećaj je bio nejasan, slab, neopisiv, jedan od onih koje je često imala u prisustvu veoma starih zgrada ili umetničkih predmeta. Nešto nevidljivo lebdelo je oko nje.

Naravno, tu je bila i melanholija. Često ju je osećala u strukturi ovih starina. Ali je takođe osećala i budućnost. Kuća je videla trenutke sreće u prošlosti i ponovo će ih videti. Pritiskali su je teški slojevi istorije. Ali nije bilo ničeg što bi joj donelo noćne more ili zbog čega ne bi spavala noćas.

Kada je otvorila oči, shvatila je da je najsnažniji utisak koji je Mankrest Ebi ostavio na nju bila usamljenost.

„Zamislite da živite u ruševini kao što je ova“, rekla je Sali. „Možda je Njegovo gospodstvo stvarno neki ludak.“

„Mankrest Ebi nije baš ruševina. Prilično je star, ali čini se da je u dosta dobrom stanju. Ovo nije dom ludaka.“